

Kevädepäe

Kevädesel pühapäeväl pidi onu Heini küllä tuleme. Hakati joba hommuku valmisteme külaliste tulekus, miul kästi väitse ja kahvle iluste hallas õõru. Lätsi sis nurgakõrva liiva sisse neid puhasteme, hõõrse ja hõõrse neid säääl liivaaugun. Saivegi iluses nu väitse ja kahvle, na ollive enne sääändse halli, aga sis peris läiklive, ma viisi sis emä kätte ja emä mösse neid viil kuuma viige kah. Hommuku olli kuri valge kukk lihas tettu ja emä muurs ja kiits toda kukke potin, hääd lõhna olli terve küük täis. Kooriti kardulid ja kukeliha pääle tetti viil kooresousti kah.

Äkki hakasive peni haukme ja olli mooturratta häält kuulda, tulligi onu Heini ja onunaine, nendel olli viil tüdär Kaja ka üten. Kigel olli hää miil külaliste pääle. Ku olli kik ära teretenu mindi tupp, papi kambren olli pikk söögilaud joba valmis säetu, laua ümmer olli pikä pengi istmise jaos. Emä tõi sis söögi laua pääle ja kik asusime platsi, koera pannive kah joosuge laua ala, mine tää mida võib säält maha pudude. Olli kohe säände nallaks pidutunne, kukeliha kaus soustige ja keedet kardule aurasive laua pääl, üten kausin ollive hapukurgi, suur taldrik pannkuukege ja murakusahvt viil kah. Valge piimäkann olli ka viil laua pääl, esä tõi suure savipoti täve mett.

Pääle süüki lätsime vällä, suure inimese itsive kaseala pengi pääle juttu aame, me latse hakasime mängme. Päe läits peris lennäten, esä kõnel, et temä lääp õdagu nepijahile, Kaja es taha kohe mitte enne kodu minnä, tahts kah nepijahile. Ütel miul, et vaja ninda tetä et mooturratas käimä ei lääs, nokits sis raasike säääl sikle man ja lätsime jälle ringi juuskme. Onu Heini pere hakas säädme koduminekit, onu vändäs ja vändas, aga Kaja naar omaette, varsti ütel onu, et vaate kus tüdruk om piibu päält ärä võttan. Piip pandi pääle ja sikkell läits vurtsti käime, külälise sõitsevegi ära.

Olli joba õdang kähen ja esä sääds jahile minekit, mia ikki kaupli, et pai esäke, võta miut kah üten. Esä sis lubas kah, hakasime kateksi mõtsa mineme, peris hulgak maad olli sinnä nepikoha pääle minnä. Mõts olli kik ilust linnulaulu täis, joba ülätse ja sinililli kasusive. Saime sis sinnä ristsihi pääle kos tu nepi lendämise koht olli, jäime seisme ja uutme. Varsti nepp lennäs üle mõtsa, iki krooks, krooks tei häält, esä tõst püssi ja lask paugu ärä, olligi nepp kähen ja haksime tagasi kodupoole astme. Päe hakas kah joba luuja mineme, olligi ilus kevädine päeväke läbi saanu. Külälise käinu ja jahil kah viil käidu. Tollest ammutsest aast om miul viil meelen tu kevädene mõtsa ja mulla lõhn ja tuu linnulaul. Meelen ka mu kallis esäke.

Mõtsa Astrid.